

Jean A. Stevens

Eerste raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Als een klein kind worden

Als we in ons hart bereid zijn om van het voorbeeld van kinderen te leren, dan kunnen hun goddelijke eigenschappen ons helpen om geestelijk opnieuw te groeien.

Onze Vader in de hemel stuurt, in zijn grote wijsheid en liefde, zijn geestzonen en -dochters als kinderen naar de aarde. Ze komen als kostbare geschenken met een goddelijk aard en bestemming naar gezinnen. Onze hemelse Vader weet dat kinderen een sleutel zijn om ons te helpen zoals Hij te worden. We kunnen zoveel van kinderen leren.

Deze belangrijke waarheid werd een paar jaar geleden duidelijk toen een lid van de Zeventig een opdracht had in Hong Kong. Hij bezocht een heel eenvoudige wijk die allerlei problemen had en waar men niet in staat was om voor zichzelf te zorgen. Toen de bisschop hun situatie beschreef, had deze algemeen autoriteit de ingeving om de leden hun tiende te laten betalen. De bisschop, die hun benarde omstandigheden kende, vroeg zich af hoe hij die raad kon opvolgen. Hij dacht er over na en besloot dat hij enkele van de gelovigste leden van zijn wijk zou benaderen en hun zou vragen om hun tiende te betalen. De volgende zondag ging hij naar het jeugdwerk. Hij leerde de kinderen de wet van de tiende van de Heer en

vroeg of ze gewillig waren om tiende te betalen van het geld dat ze verdienen. De kinderen zeiden dat ze dat wel wilden. En ze deden het ook.

Een half jaar later ging de bisschop naar de volwassenen in de wijk en vertelde dat hun getrouwe kinderen de afgelopen zes maanden tiende hadden betaald. Hij vroeg hun of ze bereid waren het voorbeeld van de kinderen te volgen en ook tiende te betalen. De leden waren zo geraakt door de bereidwillige offers van de kinderen dat ze hun tiende gingen betalen. En de vensters van de hemel werden geopend. Door het voorbeeld van deze getrouwe kinderen groeide een hele wijk in gehoorzaamheid en getuigenis.

Jezus Christus leerde ons zelf om kinderen tot voorbeeld te nemen. In het Nieuwe Testament staat zijn antwoord op de vraag waarover de apostelen redetwisten, namelijk wie de grootste van hen zou zijn in het koninkrijk der hemelen. Jezus beantwoordde hun vraag met een korte maar krachtige beeldende les. Hij riep een klein kind, zette het in hun mid-den en zei:

‘Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

‘Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen’ (Matteüs 18:3–4).

Wat kunnen wij van kinderen leren? Welke eigenschappen hebben zij en welk voorbeeld geven zij dat ons kan helpen in onze geestelijke ontwikkeling?

Deze dierbare kinderen van God komen met een gelovig hart tot ons. Ze zijn vol vertrouwen en staan open voor de gevoelens van de Geest. Ze zijn voorbeelden van nederigheid, gehoorzaamheid en liefde. Ze hebben vaak als eerste lief en vergeven ook als eerste.

Sta mij toe om over enkele ervaringen te vertellen waaruit blijkt hoe kinderen ons tot zegen kunnen zijn met hun onschuldige maar krachtige voorbeeld van christelijke eigenschappen.

Todd, een jongetje van slechts twee jaar, ging onlangs met zijn moeder naar een museum waar een tentoonstelling was met prachtige schilderijen van de Heiland. Terwijl ze langs de heilige afbeeldingen liepen, hoorde ze haar kleine jongen eerbiedig de naam ‘Jezus’ zeggen. Ze keek op hem neer en zag hoe hij zijn armen gevouwen en zijn hoofd gebogen had terwijl hij naar de schilderijen keek. Kunnen we van Todd iets leren over ootmoed, eerbied en liefde voor de Heer?

Vorig najaar zag ik het voorbeeld van een tienjarige jongen in Armenië. Toen we zaten te wachten op het begin van de avondmaalsdienst zag hij dat het oudste lid van de gemeente arriveerde. Gauw ging hij naar haar toe en bood haar zijn arm als houvast aan. Hij begeleidde haar naar de voorste rij van de kapel, waar ze het beste

verordeningen van de tempel ontvangen die hun voor eeuwig samenbinden. Katies gelovige hart en voorbeeld droegen bij tot de eeuwige zegeningen die dat gezin kreeg. Kunnen haar oprechte getuigenis en haar verlangen om aan het plan van de Heer mee te werken ons helpen inzien wat er het meeste toe doet?

Ons gezin leert van een familielid, de zesjarige Liam. Hij heeft dit jaar een gevecht geleverd tegen agressieve hersenkanker. Na twee moeilijke operaties werd vastgesteld dat hij ook bestraling nodig had. Tijdens de bestralingen moest hij helemaal alleen zijn en doodstil blijven liggen. Liam wilde geen verdoving omdat hij zich er minder prettig door voelde. Hij was vastbesloten dat hij, als hij zijn vaders stem maar over de intercom hoorde, zonder verdoving stil kon liggen.

Tijdens die nare behandelingen sprak zijn vader hem bemoedigend en liefdevol toe: 'Liam, hoewel je me niet kunt zien, ben ik hier. Ik weet dat je het kunt. Ik hou van je.' Liam heeft de 33 vereiste bestralingen goed doorstaan en doodstil gelegen. Zijn artsen dachten dat zoiets onmogelijk zou zijn voor een kleine jongen. Al die moeilijke en pijnlijke maanden was Liams besmettelijke optimisme een groot voorbeeld van hoe we moeilijkheden hoopvol, zelfs vreugdevol, tegemoet kunnen treden. Zijn artsen, verpleegkundigen en ontelbare anderen zijn door zijn moed geïnspireerd.

We leren allemaal belangrijke lessen van Liam — lessen over kiezen voor geloof en vertrouwen op de Heer. Evenals Liam kunnen wij onze hemelse Vader niet zien, maar we kunnen naar zijn stem luisteren die ons de kracht geeft die we nodig hebben om de moeilijkheden van het leven te doorstaan.

de dienst kon volgen. Kunnen we van zijn kleine, vriendelijke daad leren dat zij die zoeken naar kansen om te dienen, het grootst zijn in het koninkrijk van de Heer?

Van Katie, een meisje van jeugdwerkleeftijd, leerden we dat we thuis een goede invloed kunnen hebben. Ze ging naar het jeugdwerk en de leringen van het evangelie spraken haar aan. Met toenemend geloof en een groeiend getuigenis legde Katie

een briefje op het kussen van haar ouders. Ze schreef dat de evangelie-waarheden 'in haar hart een thuis' hadden gevonden. Ze schreef over haar verlangen om dicht bij haar hemelse Vader te zijn, om gehoorzaam te zijn aan zijn geboden en om als gezin in de tempel verzegeld te worden. Het eenvoudige getuigenis van hun lieve dochter raakte het hart van de ouders diep. Katie en het gezin waartoe ze behoort, hebben de heilige

*God geeft ons een gezin,
om daar te ontdekken wat wij
kunnen zijn.*

*In gezinnen leren wij
te worden zoals Hij.*

*(‘God geeft ons een gezin’,
Liahona, oktober 2008,
pp. K12–K13.)*

Het is in ons gezin dat we in een sfeer van liefde de goddelijke kwaliteiten van zijn geestkinderen op een persoonlijker manier zien en leren waarderen. Het is in ons gezin dat ons hart verzacht wordt en we in alle nederigheid verlangen te veranderen, verlangen christelijker te worden. Dat is een proces waardoor we christelijker kunnen worden.

Is uw leven zo gelopen dat u uw gelovige hart en kinderlijke geloof bent kwijtgeraakt? Observeer dan eens de kinderen in uw omgeving: de kinderen in uw familie, in uw buurt, in het jeugdwerk van uw wijk. Observeer ze goed. Als we in ons hart bereid zijn om van het voorbeeld van kinderen te leren, dan kunnen hun goddelijke eigenschappen ons helpen om geestelijk opnieuw te groeien.

Ik zal altijd dankbaar zijn voor mijn eigen kinderen. Door het voorbeeld van ieder van hen heb ik lessen geleerd die ik nodig had. Zij hebben mij geholpen een beter mens te worden.

Ik getuig nederig maar krachtig dat Jezus de Christus is. Hij is de enige volmaakte Zoon — onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig en vol liefde. Mogen we allen het verlangen hebben om zijn voorbeeld te volgen, als kleine kinderen te worden en zo naar ons hemelse huis terug te keren. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ■

Helpt het voorbeeld van Liam ons niet de woorden van koning Benjamin over worden als een kind — onderworpen, zachtmoedig, ootmoedig, geduldig en vol liefde — beter te begrijpen? (Zie Mosiah 3:19.)

Deze kinderen geven ons voorbeelden van de kinderlijke eigenschappen die we zelf moeten ontwikkelen om het koninkrijk der hemelen binnen te gaan. Zij zijn heldere geesten, nog niet gevormd door de wereld — onderwijsbaar en vol geloof. Het is geen wonder dat de Heiland bijzondere liefde en waardering heeft voor kleine kinderen.

Van de buitengewone gebeurtenissen bij het bezoek van de Heiland aan het oude Amerika valt zijn tedere bediening aan de kinderen op. Hij zocht op een ontroerende manier contact met ieder kind.

‘En Hij nam hun kleine kinderen een voor een en zegende hen en bad tot de Vader voor hen.

‘En toen Hij dat had gedaan, weende Hij (...);

‘en Hij sprak tot de menigte en zeide tot hen: Ziet uw kleinen’ (3 Nephi 17:21–23).

Ouderling M. Russell Ballard heeft ons het belang geleerd van de aansporing van de Heiland om onze kleinen te zien: ‘Let erop dat Hij niet zei dat ze hen een vluchtige blik moesten toewerpen of terloops even moesten kijken, of af en toe in hun richting moesten kijken.’ Hij zei hen dat ze moesten *zien*. Voor mij betekent dit dat we hen moeten omhelzen met onze ogen en met ons hart; we moeten hen te zien en te waarderen voor wie ze werkelijk zijn: Geestkinderen van onze hemelse Vader met goddelijke eigenschappen.’ (‘Great Shall Be the Peace of Thy Children’, *Tambuli*, oktober 1994, p. 40; cursivering toegevoegd.)

Er is geen betere plek om onze kleinen te zien dan in ons gezin. Ons huis is de plek waar we allemaal samen kunnen leren en groeien. Een prachtig jeugdwerkliedje leert ons de volgende waarheid: